

Nummer 6 | 15. Marts 1912 | 61. Aargang

Hjemmet og Kirken ere begge Gudshuse.

Tale af Præs. Joseph F. Smith ved Indvielsen af Fremont Stavs Tabernakel i Rexburg, Idaho, den 7. Januar. 1912.

—

Mine Brødre og Søstre!

Det er i Sandhed en stor Glæde og en Ære for mig at nyde det Privilegium at mødes med eder til eders første Konference i dette nye, smukke Hus for at indvie det til Herren og hans Tjenere til det Brug, for hvilket det er bleven bygget af Folket i denne Stav af Zion.

Med eders Tilladelse vil jeg sige nogle Ord, inden vi opsende Indvielsesbønnen, da jeg har noget paa mit Sind, som jeg i Korthed ønsker at fremlægge. Med Hensyn til vor Skik at indvie det, vi bruge, og som er bestemt at være til vor Gavn og Velsignelse i Herren, da vil Ingen anse Indvielsen af dette Hus for at være overflødig eller upassende, men nedbede Guds specielle Velsignelse over det og bede, at hans Aand stadig og altid maa være i denne Bygning og over hans Folk, som samles her fra Tid til Tid. Det staar maaske ikke fuldt saa klart for vort Sind, som at vi hellige og velsigne alle andre Ting, som vi her i Livet have med at gjøre. For mig synes det mest passende og rigtigt, naar vi bygge et Hus til Ly for Hustru og Børn, et Sted, hvor vi kunne hvile vort Hoved i Fred, et Sted, hvor vi kunne samles om Guds Gaver, vore Børn, hvor vi ønske at samles i vor Familiekreds for at tilbede vor himmelske Fader og frembære til ham vor Tak og Pris, fordi vi ere velsignede med et Hjem, der yder os Beskyttelse, et

Sted af Komfort og Nydelse, som hører os selv til og ingen anden, og som udelukkende er til vort eget personlige Brug.

Hjemmet er for mig den kjæreste Plet paa Jorden. Der findes Intet, der kan være mere dyrebart og helligt i en Mands Hjerte og Sind end netop det Sted, han kalder sit Hjem. Det er her, vi kunne nyde Hvile, Fred, Ro og Bekvemmelighed, Føde, Skjul, Kjærlighed, Enighed og den mest fuldkomne Lyksalighed, som kan opnaas af Mennesker i denne Verden, naar vi ere i Besiddelse af den rette Aand og Forstaaelse af det gjensidige Forhold, som bør existere mellem Mand og Hustru, Fader og Moder, Forældre og Børn. Derfor næst min egen Ret, ja, endog højere end min egen Ret i Hjemmet, bør jeg anerkjende Guds Ret deri, han, som er Giveren af al god og fuldkommen Gave.

Jeg føler, at enhver Mand, som er velsignet med Hustru og Børn og et Hjem for dem, bør først og fremmest til sit Hjem indbyde den levende Guds Aand, som er Sandhedens Aand, Intelligensens og Kjærlighedens Aand, Dydens og Hengivenhedens Aand. Eders Hjem ere ikke det, de bør være, dersom Guds Aands Indflydelse ikke gjør sig gjældende i dem, og dersom I ikke føle, at Gud er Medejer i eders Hjem og har Ret til at træde indenfor og besøge eder og administrere til eder ved sin Aands Indflydelse baade ved Dag og ved Nat, i Sygdom eller i gode Dage, i Fattigdom eller i Velmagt. En Mand kan bede under sit eget Tag og i sit eget Hjem med den Følelse, at Gud, vor evige Fader, har Ret til at komme der, og at han er nærværende paa vor Bøn og ifølge vor Indbydelse og hjertelige Ønske; vi have ofret vort Hjem frit til ham og overgivet det i hans Varetægt med Fred og Trivsel.

Jeg beder derfor mine Brødre her, som have Familie, og som ere velsignede med Hustru og Børn, men som have forsømt at hellige og indvie deres Hjem, om nu at gjøre det og indbyde Guds Aand til at afværge alt Ondt, og at I, naar I gaa hjem fra denne Konference, ville bede Herren saaledes: „O Gud, antag mit Hjem, gjør det til dit, og lad det blive din Bolig. Kom ind til det. Lad din Aands Indflydelse bortdrive Ulykke og Ondt og forøge Fred og Kjærlighed, Enighed og Harmoni mellem Fader og Moder, Forældre og Børn og mellem Børnene selv; at der ikke maa være nogen Strid, Uoverensstemmelse eller Forstyrrelse, men at det maa være et Sted for Bøn, sand Hengivenhed og Tilbedelse af Gud, som er Giveren af al god og fuldkommen Gave."

Men jeg vilde lade denne Bøn række udenfor mit Hjem. Dersom jeg ejede en Farm, saa vilde jeg ogsaa hellige den til Herren. Jeg vilde nedbede hans Velsignelser over den, at den maatte blive frugtbar; jeg vilde bede ham give mig Jordens Grøde og Frugterne af mit Arbejde og mine Bestræbelser og bevare den fra Ødelæggelse og Misvæxt. Jeg vilde føle, at det var min Pligt, dersom jeg var anbetroet at være

Ejer af en Del af denne Jord, at tilbagelevere den i saa god Orden som mulig til sin oprindelige Ejer, som er Gud i Himmelen. Lidt efter lidt vil det forstaas af os, at vor Besiddelse kun er midlertidig, medens Guds er evig. Altsaa er det hans altid, men vort kun en kort Tid — kun Livets stakkede Tid.

Vor Lektie er denne: Vi skulde lære at anerkjende Herrens Haand i alle Ting og stille vore Ting til hans Raadighed, til Opfyldelsen af hans Hensigter og til at fremhjælpe Retfærdighed paa Jorden; ikke bruge det til at fremme Synd og Ugudelighed eller det Ondes Indflydelse paa Jorden. Derfor, mine Brødre og Søstre, dersom I eje Hjem, saa indvi dem til Herren og anerkjend hans Autoritet. Lad eders Liv og Levnet være rent og ubesmittet, saa at eders Glæde maa blive fuldkommen, og at I maa blive tilfredse med de Velsignelser, som Herren skjænker eder, og ikke plages af Utilfredshed; det er „Mormonisme". Dersom I eje Farme, da hellige dem til Herren; dersom I have Faar eller Kreaturer, da hellige dem til Herren og overgiv dem i hans Varetægt, at hans Øje maa vaage over dem, naar I sove, at hans Haand maa beskytte dem, naar eders er magtesløs. Han er Fader for Alle, Himmelens og Jordens Skaber, og de Sidste-Dages Helliges Opgave er at lade det blive en Del af deres Religion, en Del af deres Tro, en Del af deres Liv og deres Haab i Himmelen at anerkjende Herrens Haand i alt, hvad der sker. Hvis I drive en Kjøbmandsforretning eller nogen anden Haandtering, saa tag Herren med, og tænk ikke paa, at I kunne bedrage ham, og at han ikke kan se, hvad I gjøre. Dersom vi følge dette Raad, da ville vi blive et ærligt Folk, og vi ville blive intelligente; thi I maa forstaa, at en Person, som ikke er villig til at anerkjende Guds Haand i alle Ting, er maaske uvidende og ikke intelligent.

Det er derfor Daarskab for en Mand, som er stillet saaledes i Verden, at tænke, at han ejer den hele Jord, og at Herren intet har dermed at skaffe. De Sidste-Dages Hellige staa paa et højere Stade og have en højere Opfattelse end denne usande Mening, som er saa gængs i hele Verden i Dag; derfor er det vor Pligt at lære det til vort Folk og selv at tro derpaa, lære det til vore Børn og de igjen til deres Børn indtil den sidste Generation. Vi bør udøve en Indflydelse over dem til det Gode; ikke noget, som bringer Skjændsel, Skade eller Ødelæggelse over dem.

Mine Brødre og Søstre, disse ere nogle af mine Følelser og Anskuelser vedrørende vort jordiske Forvalterskab; thi vi ere i det højeste kun Forvaltere, og det er vel for os at anvende det vist og passende, som er anbetroet os, og, naar vi have fuldendt vort Forvalterskab her, da at overlevere det og sige: Jeg har søgt at anvende det paa en Maade, som var ret og behagelig i Guds Øjne.

I, som leve i denne Stav af Zion, og som ville mødes her fra Tid til anden for at dyrke Gud i dette smukke Lokale, I ere dem, som hellige dette Hus til Herren — ikke jeg. Jeg handler alene som Mund for eder, idet jeg opsender Indvielsesbønnen til Herren om at udøse sine Velsignelser over Bygningen. Men jeg ønsker ogsaa at sige til alle dem af eder, som have bidraget med Gaver til dens Fuldendelse, at Herren vil velsigne eder, og at det vil blive et af de bedste Foretagender, I nogensinde have deltaget i i denne Verden med de Midler, Herren har anbetroet eder. Amen.

„Stumper" af Religion.

Af Sterling B. Talmage.

En Ældste møder i sit Missionsarbejde alle Slags Argumenter imod „Mormonismen"; nogle af disse ere saa svage og intetsigende, at de kun kunne fremkalde et Smil, medens andre ere saa forvrængede og farvede af sekterisk Bitterhed, at de ikke fortjene alvorlig Overvejelse. Men der er nogle, som virkelig bære Spor af Alvor og dybsindig Undersøgelse, og til dem hører et Argument, som nylig blev anført overfor os.

En Herre sagde nemlig: „I Mormoner have ikke en Religion, som kan kaldes eders egen; den er kun Stumper og Stykker af andre Samfunds Troesbekjendelser. I ere Katholiker, forsaavidt som I paastaa at have Eneret til at fungere med Guds Præstedømmes Autoritet; I ligne den engelske Kirke deri, at I benægte, at Paven besidder himmelsk Myndighed, fordi den romerske Kirke faldt fra den sande Tro og henfaldt til Afgudsdyrkelse; I ere Baptister, forsaavidt som I betragte Neddyppelsens Daab som den eneste rette Form for Daaben; I ere Presbyterianere, eftersom I tro paa Forudbeskikkelse til et eller andet stort Arbejde, og I ere delvis Jøder, fordi I tilbede en personlig, haandgribelig Gud; men I ere ogsaa Christian Scientister deri, at I anvende Tro for Helbredelse af Syge. Altsaa en Samling af Stumper og Stykker fra mange andre Samfund."

Disse Bemærkninger bleve fremsatte i Oprigtighed, i en velmenende Aand og ikke for at strides og kritisere. Ved første Øjekast faar det ogsaa Udseende af at være en stærk og velbegrundet Indvending. De her nævnte Kirkesamfund existerede alle, før Joseph Smith proklamerede sit Budskab, og eftersom Ingen kan benægte Ligheden mellem de nævnte Lærepunkter, falder det ganske naturligt for nogle Mennesker deraf at slutte, at Joseph Smith byggede Mormonreligionen paa Stumper og Stykker fra andre Kirker. Dette Argument vil ikke desmindre falde til Jorden ved nærmere Undersøgelse af „Stumperne", baade enkelte og

samlede, og der vil være flere ubesvarede Spørgsmaal, naar Undersøgelsen er tilendebragt.

Lad os derfor overveje disse „Stumper" i den Orden, hvori de ere nævnte: Den romersk-katholske Kirke gjør Fordring paa at have Præstedømmets Fuldmagt og Myndighed; det gjøre ogsaa vi — Krav paa Myndighed, ja Ene-Myndighed for Jesu Kristi Kirke, da Gud ikke vilde tilstede, at hans Præstedømme ligger spredt rundt iblandt stridende og fjendtlige Samfund. Fordringen paa fuld og Ene-Myndighed er den katholske Kirkes stærkeste Punkt og den Klippe, hvorpaa saa mange protestantiske Argumenter sønderbrydes. Derfor, hvis Joseph Smith tog den „Stump" fra Katholicismen, da viste han god Dømmekraft ved sit Valg.

Dernæst tage vi Protestant-Stumperne, som frakjende den romerske Kirke Myndighed paa Grund af det almindelige Frafald. Besynderligt, som det synes, men det er ogsaa det kraftigste Punkt i den episcopale Kirke; thi i alt vedrørende Ceremonier, Læresætninger og Ritual er den episcopale og den katholske Kirke saa overensstemmende, at hvis det ene Punkt ikke var, saa kunde de godt være et og samme Samfund. Men hvis den romerske Kirkes Fordring paa Myndighed er fejlagtig, saa har hverken den engelske eller nogen Kirke noget Krav paa at existere. Det svage Punkt i dette Argument er, at medens den engelske Statskirke benægter Roms Autoritet, paastaar den heller ikke selv at have Autoritet.

Saa er der Baptistkirken; den har een meget væsentlig Paastand, men ogsaa kun een, og det er Daaben ved Neddyppelse, hvilken er den eneste rette Form. Vi tro ogsaa paa denne, og vi ville her gjentage, at dersom Joseph Smith har betjent sig af Stumper, saa har han anvendt en vidunderlig Forsigtighed i Valget af dem, idet han har taget netop de bedste ud af de tre nævnte Kirkesamfund.

Hovedlærdommen i Presbyterianernes Kirke er Naadens Forudbestemmelse eller Udvælgelse. Vi gaa ikke til den Yderlighed, men vi tro, at Mænd ere forordinerede til at udføre visse Dele af Guds Værk.

Judaismens Styrke ligger i Jehovah-Dyrkelsen. Vi kunne i denne Artikel ikke behandle Guds Personlighed udførligt, men maa lade det være tilstrækkeligt at sige, at Fødernes Gud er det gamle Testamentes Gud, og Tilbedelsen af ham som den personlige Skaber og Opholder af Jorden var det, der skilte det udvalgte Folk fra Hedningerne i gamle Dage. Da Kristus aldrig proklamerede, at en ubegribelig, uformelig Gud og Fader skulde tage Pladsen efter ham, som havde ledet og hjulpet Israels Børn igjennem mange Aarhundreder, saa er det rigtigt og passende, at de Kristnes Gud ogsaa skulde være Fødernes Gud. De, som i Kristi Navn tilbede noget andet Væsen, indtage den uholdbare Stilling at antage Jesus som Guds Søn, men samtidig benægte, at Gud er hans Fader. Kristus fødtes som Jøde. Hans Gud var og er

Himmelens og Jordens evige Fader. Fra ham modtog Moses Budet: „Du skal ikke have fremmede Guder for mig". Lad Menneskene overveje, hvorledes denne Lov overtrædes, hvis de i hans Sted sætte en Træstøtte, en Sten eller støbt Metal, deres egne Hænders Frembringelser, som kun ere Produkter af deres egen Indbildning og deres egen Tankeskabning.

Vi gaa derefter til det næste Punkt: Helbredelse ved Tro. Dette er et af „Christian Science"s vigtigste Punkter og en sand og skriftmæssig Lærdom; men her saavelsom ved Daab maa det ikke forglemmes, at Præstedømmets Fuldmagt er nødvendig for at kunne administrere i Evangeliets Ordinancer. Her komme vi til et Punkt, som kræver Overvejelse: Ikke alene have vi fundet, at „Stumperne" ere de væsentligste Punkter i de Kirkesamfund, som vi her have omtalt, men det Spørgsmaal fremstiller sig af sig selv: „Hvoraf kommer det, at disse „Stumper" passe saa godt sammen? Dersom hver af vore Venner fremdeles tror, at hans Paastand er den rette, lad os da spørge, hvorfra fik Joseph Smith den overordentlige Visdom, der var nødvendig for at kunne samle disse „Stumper" til et harmonisk Hele, saaledes som de findes i „Mormonismen"?"

Et andet Spørgsmaal opstaar ogsaa her: „Hvordan kan det være, at der ingen gudsfornægtende eller kætterske „Stumper" eller Lærepunkter findes i „Mormonismen"? Hvorfra erholdt Joseph Smith en saadan Kundskab, at han udelod Spædebørns Fordømmelse, Frelse ved Naade alene og absolut For-Ordination, hvilke alle vare populære Lærdomspunkter i hans Dage?

Ligeledes: Hvorfra fik Joseph Smith Ideen til Ny-Aabenbaring, dette i saa høj Grad upopulære Lærepunkt? Hvorfor indbefattede han det i „Mormonismen", da det blev fremstillet til Spot og Foragt af verdsligvise Hyrder, som følte sig dygtige nok til at hjælpe sig selv uden Guds Ledelse? Og sidst, men ikke mindst: Hvorfra kommer det mægtige Vidnesbyrd og den Kundskab, som er saa værdifuld for enhver Sidste-Dages Hellig? Alle disse Spørgsmaal tilligemed flere andre kunne ikke besvares med Theorien om „Stumper" og Stykker fra andre Samfund. Det vilde være absolut umuligt for en Mand i sin egen Visdom at opfinde et Religionssystem, som i mere end ¾ af et Aarhundrede har bestaaet Prøven mod alle de Argumenter, der ere blevne fremsat imod det. „Mormonismen", som det behager Verden at kalde den, er i sig selv et harmonisk og fuldstændigt System, bygget paa Aabenbaring fra Gud, indeholdende alt, som er godt, medens det udelader alt, som strider mod Sandhedens Aand. Mænd maa i deres Visdom gjerne kalde det en Yderlighed, Indbildning og en absurd „Samling af Stumper" eller andet; men de, som have annammet dette Evangelium og i Tro bedt Gud om Visdom, veed og bære Vidnesbyrd om, at det er den

fulde Sandhed, og at denne Kirke ikke er bygget paa døde Former, heller ikke sammensat af „Stumper" fra andre Samfund, men lever med et saadant Liv, som alene Guds Aand kan give.

Alle de forskjellige Sekter i Kristenheden forsøge at gjøre noget godt, og ethvert Medlem vil sikkerlig blive belønnet for, hvad godt han gjør. Men istedetfor at besidde den Fuldkommenhed, som alene kan frembringes ved den levende Guds Aand i deres Midte, lukke de deres Øjne for det Lys, som er aabenbaret fra Gud, og samle om blandt Mangfoldigheden af Menneskelærdomme for deri at finde Sandheden, men saa hver kun en „Stump". Det fuldkomne Evangelium er nødvendigt for at opnaa en fuldstændig Salighed og Ophøjelse. De Sidste-Dages Helliges Kundskab og deres Vidnesbyrd erhverves alene ved ærligt Arbejde, Undersøgelse og Bøn. Løftet er blevet givet til dem, „som bede i Tro, intet tvivlende", og vi, een og alle, bære Vidnesbyrd om dets Opfyldelse.

Ældste Nephi R. Olsons Død.

(Fra Nordstjärnan.)

Atter har Døden brudt vor lille Kjæde, idet en af vore Medarbejdere i den svenske Mission, Broder Nephi Robert Olson, den 13. Februar om Morgenen maatte nedlægge Vandrestaven.

Br. Olson var fra Lowell, Wyoming, og ankom til Malmø den 18. Juli 1911. Han var da kun 19 Aar gammel og beskikkedes til at virke i Skaane Konference. Han arbejdede nogle Maaneder i Kristianstads Gren, hvor han var flittig i at udsprede Bøger og Skrifter; senere forflyttedes han til Helsingborgs Gren og var da tilsyneladende sund og rask. Men et Par Uger, før han døde, klagede han over besværligt Aandedræt og Smerte i højre Side af Lungeregionen, hvorfor en Læge konsulteredes, og efter en grundig Undersøgelse raadede han til at indlægge Br. Olson paa Helsingborgs Hospital, hvilket skete. Her fandt Lægerne det nødvendigt at tappe ansamlet Vand ud af hans Lunger, og efter at der var fjærnet to Liter af dette, følte han sig saa meget bedre, at han fattede Haab om snart igjen at blive fuldkommen rask. Men tidlig om Morgenen den 13. Februar begyndte hans Næse pludselig at bløde, og samtidig fik han et let Hosteanfald, der hurtig medførte Døden. Ved nærmere Undersøgelse viste det sig, at den ene Lunge var fuldstændig fortæret. Hurtigst muligt blev der truffet Forberedelser til Hjemsendelsen af Br. Olsons Støv. Liget balsameredes, iført en passende Dragt, og nedlagdes i en Zinkkiste, der sattes i en solid Egetræskiste. Med Dampskibet „Hellig Olav", som afgik fra Kjøbenhavn den 22. Februar, førtes det til New York for derfra at befordres videre til Wyoming.

Ældste Gustaf E. Olsen fra Glencoe, Idaho, som netop var rede til at rejse hjem, fik det Hverv at ledsage de jordiske Levninger til Bestemmelsesstedet. — Maa Herren trøste den Hedengangnes Forældre og Paarørende. En stor Skare deltagende Trossøskende og Medarbejdere i Missionen ønske Fred over hans Støv.

Fredag den 15. Marts 1912.

Sydpolen er naaet!

I „Stjernen"s Nr. 19 for 1. Oktober 1909 findes der en Artikel med den opsigtsvækkende Overskrift: „Nordpolen er naaet!" Efterretningerne om denne Opdagelse spredtes med Lynets Fart over hele Verden og blev i nogle Dage det eneste Punkt, hvorom Interessen samlede sig, og her i Danmarks Hovedstad fejrede man den formentlige Opdager, Dr. Cook, med Fester og Æresbevisninger. Da Festrusen var overstaaet og man vaagnede til Bevidsthed, viste det sig imidlertid, at det Hele var en Mystifikation og Helten en Bedrager, om end Bedrageriet ikke var overlagt. Naar nu Navnet Cook nævnes, saa tænker man ikke paa den hæderkrandsede Hero fra Nordpolen, Amerikaneren Dr. Cook, men paa Svindleren, som bedrog hele Verden. Det er nu 2½ Aar siden, og om Nordpolsspørgsmaalet har der efter Pearys Hjemkomst været stille. Derimod er i den Tid Sydpolens Opdagelse bleven omfattet med større Interesse end tidligere. Nye Expeditioner ere blevne udrustede, der have draget sig de tidligere Expeditioners Uheld og Fejltagelser til Nytte, og de mange Forbedringer i Kommunikations- og Transportmidlerne have selvfølgelig ogsaa været til stor Fordel for de senere Forsøg.

Saa sattes pludselig hele Verden i Bevægelse, da Telegrafen den 8. Marts bragte Efterretning om, at Nordmanden Roald Amundsen havde opdaget Sydpolen og havde opholdt sig der fra 14.—17. December 1911. Samtidig med ham var Englænderen Scott paa Vej med det samme Maal for Øje; fra ham er der til Dato intet hørt, men Amundsen er dog af den Mening, at Scott ogsaa har naaet Sydpolen, om end lidt senere end han selv.

Vor Plads tillader ikke en detailleret Meddelelse om denne vor Tids betydeligste Opdagelse; vi ville kun i Korthed meddele, hvad et Blad siger derom: „Det var ved Sommertid 1910, at Roald Amundsen afsejlede med sin Expedition om Bord i Ishavsveteranen „Fram". Det nordlige Polarhav var hans Maal. Følgende Polarstrømmen, som glider fra Asiens og Nordamerikas Kyster over Polen ned langs Grønlands Østkyst, skulde „Fram" naa den samme Vej som den, Nansen tilstræbte at gaa. Udgangspunktet skulde dog denne Gang vælges noget østligere ud for Alaska for ret at komme ind i den Del af Strømmen, som passerede selve Nordpolen. Med Undren erfarede man senere, da Amundsen var kommen til Sydhavet, hvor det var hans Hensigt at foretage Havundersøgelser, forinden Nordpolsfarten tiltraadtes, at han foreløbig havde opgivet denne for at tage til Sydpolen.

Grunden hertil var vel i første Række den, at Interessen for Nordpolsexpeditioner i Øjeblikket var kølnet ikke saa lidt efter Pearys og Cooks Færd. Skjøndt Amundsen havde erklæret, at det at naa selve Polen ikke var hans Maal, men at Polarrejsen gjaldt Udforskningen af selve Havet, kan dog ingen være i Tvivl om, at han haabede samtidig med Nordishavets Udforskning at kunne sætte den glimrende Rekord med Skib at passere „Jordens store Nagle".

Den 6. September 1910 ankom „Fram" til Madeira, og først her meddelte Roald Amundsen sine Ledsagere, at han havde ændret sin Plan og agtede sig til Antarktis for om mulig at vinde Sejrens Palme. Med Begejstring modtoges denne Efterretning af det hele Mandskab, der alle lovede at gjøre deres Yderste for at faa et godt Resultat. „Fram" stævnede Syd paa, medens man hjemme i Norge som andet Steds i Verden modtog Efterretningen om Expeditionens nye Maal med Undren — og snart efter med Bifald.

„Fram" stævnede saa ned imod Ross-Havet — den store Bugt, som skyder sig ned mod Sydpolarlandenes Indre. Det var jo herfra, at baade Borckgrewinck, Scott og Shackleton havde gjort deres Fremstød mod Sydpolen, og herfra vilde nu Nordmændene ogsaa foretage deres Fremstød — samtidig med, at Scott jo forsøgte sig mod det samme Maal. „Fram" dampede altsaa ned i Ross-Havet mod Kong Edward VII's Land, som ingen endnu havde betraadt, og foran hvilket den store Isbarriere laa som en vældig Formur. Her mødte „Fram" den 4. Februar 1911 i Whale Bay Scotts Skib „Therra Nova", som forgjæves havde forsøgt at sætte nogle af den engelske Expeditions Deltagere i Land. Det lykkedes imidlertid Amundsen at anlægge sit Vinterkvarter paa 78° 40' S.B. og 16° V.L., hvorefter „Fram" afsejlede til Sydamerika.

Medens Scott vilde gaa over Indlandsisen ved Hjælp af Heste, holdt Amundsen sig til den gamle Methode med Hunde. De to Expeditioners Udgangspunkt laa 650 Kilometer fjernede fra hinanden, men Scotts var 136 Kilometer fjernere fra Sydpolen end Amundsens. Det laa nemlig vestligere i McMurda Sundet. At Amundsen har naaet Sydpolen er efter de sidste Depecher givet; men hvorledes det forholder sig med Scott, kan der i Øjeblikket intet siges om, saalidt som man har Klarhed over, hvorfra de Rygter stamme, som sige, at ogsaa han har været ved Sydpolen".

Kapt. Roald Amundsen blev født nær Sarpsborg i Norge i 1872 og var allerede som ung Student fyldt af en brændende Lyst til Eventyr. Han tog Styrmandsexamen og deltog derefter i den belgiske antarktiske Expedition fra 1897—99 under den dygtige Leder Løjtnant Adrien de Gerlache. Fra 1903 til 1905 foretog han sammen med den danske Marineløjtnant Gotfred Hansen sin berømmelige Færd gjennem Nordvest-

passagen paa sin Jagt „Gjøa", hvor han kortlagde store Strækninger af før ukjendte Regioner og fandt den magnetiske Nordpol, ligesom han fandt før ukjendte Eskimostammer og berigede Videnskaben med mange Ting baade fra Hav og Land og fastslog Theorier som korrekte, medens andre erstattedes af bedre. Nu har han plantet det norske Flag paa Sydpolen saa nær det virkelige geografiske Punkt, som de bedste Observationsinstrumenter og menneskelig Viden kan fastslaa det, og han vil antagelig være villig til at udlevere sine Journaler til Bedømmelse af kompetente Mænd, saaledes at lignende uhyggelige Efterspil kunne undgaas som dem, der fulgte paa Cooks Paastand om at have opdaget Nordpolen.

Mere og mere tillader Gud Menneskets rastløse Aand at blive Medvider i Skaberens Hemmeligheder; thi med det Kjendskab, vi i Dag have naaet angaaende vor Klodes to Poler, er et Slør af Mysteri draget tilside, der giver Menneskeaanden klarere og nye Felter til videre Udvikling og mere tilfredsstillende Besvarelse af andre „Hvad og Hvorfor". Det er vistnok nu en Kjendsgjærning, at Sydpolen er naaet, og efter en kort Frist er det den kjække Nordmands Agt at besøge Nordpolen og om mulig at afsløre Hemmeligheden, der endnu hviler over denne Region.

Missionsnyheder.

Præs. Anthon H. Lund er nu rask igjen. Det glæder os at erfare, at Broder Lund efter et kort Ophold ved Stillehavskysten fuldstændig har gjenvundet sit Helbred og atter er vendt tilbage til sit travle Virke blandt sine Brødre i det Første Præsidentskab. Vi takke Gud derfor og bede, at Præsident Lund maa blive iblandt os i mange Aar endnu; han er een af de faa Mænd her i Verden, om hvem man kan sige: „Han elskes af alle, fordi han elsker alle."

»Mormonens Offer« i Narvik. Ældste John Evensen skriver: „Enhver Mand, Kvinde og Barn her i Narvik har maaske set den „berømmelige Film", kaldet „Mormonens Offer", men den intelligente og tænkende Del af Befolkningen lader sig ikke, som de fanatiske Trønder, narre til at tro saadant „Stof". Her synes Billederne ingen Skade at have gjort, tvertimod have de vakt ny Interesse for os og ere blevne et Middel til mange gode Samtaler med Individer, som ellers vilde have ladet os gaa ubemærkede forbi. Vi have nu omdelt vor Traktat „Den Fremmede fra Vesterland" over hele Byen og truffet adskillige, der nære Interesse for vore Lærdomme, men mangle Mod til at udsætte sig for den Spot, der er forbundet med at slutte sig til os. Næsten alle vore Møder her i Vinter ere blevne holdte i private Huse da vi paa Grund af Præsternes Modstand ikke kunde faa lejet noget større Lokale. Vi have afholdt nogle Møder i de Sociales Læseværelse i Methodistkirkens Kjælderetage; men

nu have Methodisterne sat en Stopper for os der, uagtet vi havde lejet det af Socialisterne. Vi tabe dog ikke derfor Modet, men ville gjøre vor Pligt og overlade Udfaldet til ham, hvis Tjenere vi ere."

»**Samaritanen« i Missionens Hovedkvarter.** „Samaritanen" kaldes et Velgjørenhedsselskab, der er dannet af varmhjertede Borgere og Embedsmænd i Kjøbenhavn med det Formaal at afhjælpe Nøden blandt de Arbejdsløse her i Staden, hvis Antal hver Vinter beløber sig til mange Tusinder. Hver Tirsdag, Torsdag og Lørdag bespises gjennemsnitlig 700 Mennesker, Mænd fra 9—10^{30} Formiddag, Kvinder og Børn fra 11—2 Eftermiddag. De faa alle saa meget de kunne spise af Byggrynsgrød med Mælk samt Rugbrød med Margarine. Som Ledere for det Hele staar den 82 Aar gamle Oberst Jensen og Toldkontrollør Schultzer, henholdsvis som Chef og Kasserer, og disse bistaas af en Del Herrer og Damer, der alle antage sig Sagen som en behagelig Kristenpligt. Udgifterne bestrides ved frivillige Bidrag. Selskabets Virksomhed er fordelt i 3 Distrikter, nemlig Nørrebro, Østerbro og Christianshavn, under en fælles Bestyrelse. For Nørrebros Vedkommende rejste der sig betydelige Vanskeligheder ved at skaffe det nødvendige Lokale, der tidligere kostede 12—1400 Kroner aarlig, og denne Sum skulde nu yderligere forhøjes; Bestyrelsen var derfor nødt til at søge andet Steds hen. Da den forgjæves havde banket paa alle de Steder, hvor den mente, der var nogen Mulighed for at faa Adgang, henvendte den sig til os. Missionsautoriteterne i Forening med det lokale Præstedømme overvejede grundig Sagen og enedes om, at vi vilde overlade dem vort Lokale. Vor store Mødesal bruges altsaa til Spisesal hveranden Dag, og i Kjælderen er Kjøkkenet indrettet. Alt gaar for sig i bedste Orden; Embedsmænds Hustruer og Døtre betjene ved Bordene, og Fred og Stilhed hersker under hele Spisetiden. Nogle af Byens Blade omtale den rosværdige Generøsitet, vi have udvist i denne Sag, der burde ligge Folkekirken nærmere end os, som jo ikke faa Lov at henregnes til Kristne. Men de henimod 60 prægtige Kirker og et Utal af Missionshuse i Kjøbenhavn gave alle Præstens eller Levitens Rolle: „Lad den Saarede ligge", medens vi med Glæde gave Samaritanens.

Bespisningen paabegyndtes Lørdagen den 27. Januar og vil sandsynligvis vedblive til de sidste Dage af Marts. Lokalerne ydes gratis, og Udgiften indskrænkes altsaa til Lys og Varme. Det, der paa denne Maade spares, sætter Samaritanen istand til at mætte saa mange flere Sultne.

Skal Kjærlighed sin Prøve staa,
Saa maa den til sin Fjende gaa,
At elske den, som elsker dig,
Det kan en Hedning magelig.

Søndagsskolernes Program for April 1912.

For 1., 2. og 3. Klasses Lektier se Side 92 i „Stjernen"s 60. Aargang. Tag 2. Klasses for 1., 3. Klasses for 2. og 4. Klasses for 3. Klasses Lektie.

4. Klasse.

10. Lektie: Den gudfrygtige Cornelius ser en Engel og sender Bud til Peter — Peters Syn — han gaar ned til Cæsarea — hans Prædiken til Cornelius og andre Hedninger — de annamme Aanden og døbes derefter. Ap. Gj. 10. Kap.
11. Lektie: Peter forsvarer sin Omgang med Hedningerne — Disciplene prædike her og der — mange omvendes — Barnabas henter Saulus til Antiochia — Agabus profeterer — Almisser samles til de Kristne i Judæa. Ap. G. 11. Kap.
12. Lektie: Herodes lader Jakob dræbe og Peter fængsle — Peter frelses ved en Engel — Herodes Gjerninger, Stolthed og Endeligt — Guds Ords Fremgang — Barnabas og Saulus rejse og tage Johannes Markus med sig. Ap. Gj. 12. Kap.

Symboler og Tal.

Af W. Isgate i »Millennial Star«.

Den hellige Skrifts Symboler have Hentydning til Personer, Steder eller Ting, som ved Guds særlige Bestemmelse billedligt fremstille et eller andet, henhørende til Menneskehedens Frelse eller hans guddommelige Hensigter med Verden. Disse Symboler og Billeder ere mangfoldige, eftersom nogle enkelte ikke kunne beskrive det Modbillede, som det var Hensigten at klargjøre. Der er f. Ex. Paaskelammet, som var Symbolet eller Modbilledet af Kristus. Derfor finde vi i Skriften først typiske Personer som Adam, Enoch, Melchizedek, Isak o. s. v.; dernæst typiske Klasser af Personer som Israeliter, deres førstefødte Søn, Frigivelse ved nærmeste Slægtning, frivillig Trældom o. s. v.; derefter lejlighedsvis typiske Ting som Noahs Ark, Jacobs Stige, Kobberslangen o. s. v.; endvidere diverse typiske Institutioner som Omskærelsen, Fristed for Flygtninge, ikke binde Munden til paa den Oxe, som tærsker o. s. v.; endelig typiske Steder som Kanaan, Zion, Zoar o. s. v. Saa kommer typiske Redskaber som Pagtens Ark, Krukken med Manna, Bordet med Skuebrødene, og som Tillæg hertil var der typiske Ofringer saavelsom typiske Aarstider og Tider. For alle dem, som kunne bedømme Meningen af disse forskjellige Symboler, er det gamle Testamente ikke en uinteres-

sant Historie, men derimod fyldt med de mest brugbare Instruxer vedrørende Kristus og Kirken. Disses fuldkomne Forstaaelse danner det „Livsens Brød", som opbygger og styrker Troen paa Evangeliet uden i ringeste Maade at formindske „Ordets Mælk": de ligefremme og simple Sandheder af Evangeliet, hvorved de Hellige i deres Tros spæde Barndom og Svaghed velsignes og styrkes.

Men der er ogsaa andre vægtige Symboler og Tal, som have fremkaldt mange Spekulationer; saaledes adskillige Tal, der nævnes i den hellige Skrift, og af hvilke endog nogle ere blevne gjorte til Gjenstand for guddommelig Aabenbaring i vor Tid. Det 77. Kap. af Pagtens Bog behandler nogle af disse, men der findes andre, hvis Udlæggelse og Betydning i større Grad kan udfindes af os selv ved Hjælp af Studium og grundig Overvejelse. Tag saaledes f. Ex. Anvendelsen af Tallet 7 i Biblen, og det vil blive let forstaaeligt for selv den mest overfladiske Studerende, at der ligger en virkelig Hensigt og ikke en Tilfældighed til Grund for dets Brug der.

Fra den virkelige Begyndelse var der 7 Dage i en Uge. Gud lagde 7 Dage til sin lovede Overbærenhed med den gamle Verden (1. Moseb. 7: 10); 7 Par af hver af de rene Dyr toges ind i Arken; der var 7 frugtbare og 7 Hungersaar i Ægypten, ligesom Emblemerne af disse vare 7 (1. Moseb. 41 Kap.).

Hos Jøderne var der ikke alene en 7. Dags Sabbat, men hvert 7. Aar var et Sabbatsaar eller et Hvileaar, og hver 7 Gange 7 Aar var et Jubelaar. Det usyrede Brøds Fest og Tabernakelfesten fejredes i 7 Dage. Guldlysestagerne havde 7 Arme; 7 Præster med 7 Trompeter gik 7 Gange rundt om Jeriko. I Johannes' Aabenbaring finde vi 7 Kirker, 7 Lysestager, 7 Aander, 7 Stjerner, 7 Segel, 7 Trompeter, 7 Tordener, 7 Kar, 7 Plager og 7 Engle til at udøse dem over Dyret med de 7 Hoveder. Den menneskelige Indbildning har dannet mange Meninger, den ene mere afvigende end den anden, med Hensyn til Brugen og Betydningen af Tallet 7. Adskillige af disse Opfattelser ere til stor Hjælp, men endnu er man ikke kommen til nogen paalidelig og symmetrisk Enhed, selv blandt de mest højlærde Mænd.

Vi vide, at Gud ofte har skjult sine endelige Hensigter i Symboler, Tal og mørke Taler, og at han har aabenbaret disse til sit Folk, naar den bestemte Tid kom til deres Aabenbarelse. Her se vi paany Nødvendigheden af ny Aabenbaring; thi saadanne Ting ere skrevne til vor Oplysning og Lærdom.

Paa Øen Patmos blev Babylon som Symbol given til Apostlen Johannes Aarhundreder efter, at den virkelige By Babylon var lagt i Ruiner; 19 Aarhundreder ere svundne, men endnu kives og strides man med Hensyn til Meningen med Modbilledet og de Ting, som henhøre dertil. Gud vil i sin egen Tid pege med sin anklagende Finger forme-

delst Aabenbaring, og det vil blive hans Røst og intet Menneskes, der vil udtale det fordømmende: „Mene Mene Tekel Upharsin". De Sidste-Dages Hellige glæde sig ved at vide, at i Guds Øjne er der ingen saadan Ting som en fuldendt hellig Kanon eller Skrift. Det kan ikke benægtes, at der er mange og store Mysterier, som menneskelig Forstand ikke uden Guds Aand og Aabenbaring kan fatte og heller ikke fuldt forstaa, naar de ere opklarede; men det er ikke andet, end hvad vi kunne forvente, naar vi tage de Ting i Betragtning, hvorom der tales i Skrifterne. Vi veed, at Gud er et ubegribeligt Væsen, underfuld i alle sine Gjerninger, ufattelig i sine Hensigter; hvordan kunne vi da forvente, at saadanne store Ting kunne bringes ned til vort Standpunkt med dets begrændsede Begreber?

Det er Sandhed, at vi, saa længe vi leve her i Dødeligheden, maa finde os i kun delvis at forstaa og fatte, men selv den Kundskab maa gives os af Gud, ellers er det ikke Kundskab. En fuldstændig og tilstrækkelig Opfattelse af Guds Hensigter er reserveret som en af Hovedtingene i vor Fryd og Lyksalighed paa den anden Side af Graven, naar alt det Høje og det Dybe, overfor hvilket vi nu staa forundrede, skal blive klart og letfatteligt for os. For at faa en rigtig Forstaaelse af hellige Ting bør vi gjøre Forskjel paa saadanne Ting, som staa over Fornuften, og saadanne, som gaa imod Fornuften. Nogle staa over Fornuften, fordi de ere overnaturlige og ligge saa fjærnt fra vore Fatteevner, hvorimod de, der gaa imod Fornuften, indbefatte Modsigelser og modtages af os med Ulyst og Mistro. Det er derfor naturligt, at selv om vi hverken kunne eller skulle tro og antage noget, som er imod Fornuften, saa maa vi maaske tro og antage Ting, som staa over vor Fornuft; thi det eneste Bevis, vi kunne give paa vor Erkjendelse af Guds Storhed og Ufejlbarhed, er at antage og bifalde, hvad han med sin egen Autoritet siger er saaledes. Derfor er det Guds Aand, som leder ind i al Sandhed, men kun gradvis og i Forhold til vor egen Kapacitet.

Alle Guds Sandheder staa rene, tydelige og frie for alle Absurditeter og Modsigelser, og selv om de end undertiden kunne synes dunkle og mystiske for os, saa faa vi netop derved en god Lejlighed til at øve vor Tro. Dersom alt, hvad der er aabenbaret angaaende Gud, var klart for vor indskrænkede Opfattelse, da kunde det hverken lære os eller paa passende Maade repræsentere det, som vi anse for at være infinitivt eller uendeligt.

Vore Følelser ere Stjerner, der kun vejlede, naar Himmelen er klar. Troen derimod er et Kompas, der viser den rigtige Vej selv gjennem det tætteste Mørke.

Jean Paul.

Notitser.

Hovedbyerne i Utah. Utah har ifølge den sidste officielle Statistik for 1910 53 Byer. Salt Lake City, den største By, har en Befolkning paa 92,777 og Ogden, den næststørste, har en Befolkning paa 25,580. Provo og Logan har henholdsvis 8,925 og 7,522 Indbyggere. De er de eneste Byer, der har over 5,000. Der er 11 Byer, der har fra 2,500 til 5,000 Indbyggere, og 38, der har mindre end 2,500 Indbyggere. Den samlede Befolkning i de 53 Byer er 219,727 eller 58.0 Procent af Befolkningens Totalantal. Utah har 27 County'er (Amter). Det stærkest befolkede er Salt Lake County med 131,426. Staten Utahs totale Landareal er 82,184 Kvadratmile (eng.) Det gjennemsnitlige Antal Personer paa hver Kvadratmil var i 1910 4.5 Det gjennemsnitlige Antal for de kontinentale Forenede Stater var i 1910 30.9 paa Kvadratmilen.

Befolkningen i Utah udgjorde i 1900 276,749 og var i 1910 373,351 Personer ifølge den officielle Statistik. Det er saaledes en Forøgelse af 96,602 eller 34.9 Procent. De Hvides Totalantal var i 1910 366 602 og i 1900 272,465. Den indfødte hvide Befolkning var i 1910 303,198 og i 1900 219,661. De indfødte Forældre udgjorde i 1910 171,671 og i 1900 104,026. De udenlandske Forældre udgjorde i 1910 131,527; der var i 1900 115,635. — Den hvide Befolkning af Udlændige var i 1910 63,404; i 1900 var der 52,804. Negrene var tilstede i et Antal af 1,143 i 1910; i 1900 udgjorde de kun 672. Af alle andre Blandinger var der et Antal af 5,606 i 1910, en Forøgelse af 1,994 siden 1900 eller den Gang 3,612.

Dødsfald.

Marit Olsen, født paa Tingvald den 21. November 1824, afgik ved Døden i Trondhjem den 6. Januar 1912 af Alderdomssvaghed. Hun og hendes Mand annammede Evangeliet i Christianssund den 17. Oktober 1899, hvor han døde den 27. Januar 1908. Efter Mandens Død boede hun hos en Datter i Trondhjem. Paa det sidste var hun baade døv og blind, men var altid glad for Evangeliets Lys, som hun havde annammet. Medens Manden levede, stod hendes Hjem stadig aabent for Herrens Tjenere, som altid bødes Velkommen til det Bedste, Huset formaaede. Begravelsen foregik med stor Højtidelighed under Ledelse af Konferencepræsident F. Mickelsen, der ogsaa indviede Graven. Trondhjems Sangkor medvirkede, og passende Taler holdtes. Den hele Handling gjorde et godt Indtryk paa alle de Tilstedeværende.

Dorthea Tomsen afgik ved Døden den 17. Januar 1912 i sin Grandsøn Niels Larsens Hjem i Ashton, Idaho. Hun blev født den 29. Septemper 1821 i Tørs Sogn, Hjørring Amt, Danmark. I Forening med sin Mand annammede hun Mormonismen i 1856 og emigrerede til Utah 1872, hvor de først bosatte sig i Richmond, Utah, flyttede derefter til Mink-Creek, Idaho, og levede de sidste Aar i Moresvill, Idaho. De havde begge gjennemlevet Pionerlivets mange Besværligheder. Hun efterlader sig 4 Børn, 32 Børnebørn og 73 Børnebørnsbørn. Begravelsen foregik under stor Deltagelse fra de mange Venner og Bekjendte, som vare mødte for at yde den sidste Tribut af Agtelse og Kjærlighed til den trofaste Hedengangne.

Tankesprog.

Den, der giver sig til at forhandle med Synden, er allerede besejret.

Paa Fornærmelser bør Tyngdeloven anvendes: den Vægt, der kan tillægges dem, afhænger af den Højde, fra hvilken de komme.

Missionærernes Rapport for Februar 1912.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Christen M. Jensen	Aalborg	16	9012	130	2718	387	57	1		1
Peter C. Rasmussen	Aarhus	22	13833	69	4998	365	99	2		1
Richard C. Miller	Kjøbenhavn	25	16582	190	11618	596	104	2	1	8
Hyrum D. Jensen	Bergen	15	6739	295	3634	573	70			
John Halvorsen	Kristiania	30	10516	309	3516	901	162	10		1
Fred. C. Mickelsen	Trondhjem	9	7326	257	2326	459	43	1		
Totalsum for Missionen		117	64008	1250	28810	3281	535	16	1	11

Indhold:

Udgivet og forlagt af Andrew Jenson, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).